

[Pia Kjærsgaard]

som den gør. Dieselforgiften går ud over vognmændene og dermed dansk eksport. Dagpengeforliget går ud over det brede erhvervsliv. Uddannelsesforliget rammer også erhvervslivet bredt. Man fastholder lukkelove og ferielove og lægger hindringer i vejen for restaurationsbranchen ved at skære i repræsentationsfradraget, så firmaerne ikke kan invitere forretningsforbindelser ud at spise. Regeringen burde selvfølgelig tage fat på det væsentlige, nemlig den gumpetunge offentlige sektor, hvor der er et overforbrug, og hvor der derfor er et voksende underskud. Det private erhvervsliv mister job, mens beskæftigelsen stadig væk vokser inden for det offentlige trods regeringens mange ord og desværre også mange tomme løfter. Hvordan i alverden kan en såkaldt borgerlig regering forsvare en stigende offentlig og syg sektor med snart en million mennesker lønnet af skatteborgernes penge?

Vi har finansministerens ord for, at 1991 giver et underskud på måske 40 mia. kr. og dermed slår de hidtidige fejlskøn, som vi også husker dem i 1989 og 1990. I 1989 regnede regeringen officielt med et overskud på ca. 8 mia. kr. Det brugte man meget regeringstid på at oplyse og rose sig selv for, men man endte med et underskud på 22 mia. kr., og det må jo give 30 mia. kr. i fejlskøn. I 1990 var man tilsyneladende blevet lidt mere forsigtig og skønnede et underskud på 7 mia. kr. Underskuddet blev tre gange større, og nu er den altså gal igen med en ny rekord.

Vi må desværre konstatere, at vi i løbet af 1980'erne er sacket bagud i velstandskapløbet, selv om regeringen nok vil påstå noget andet. Det er et faktum, at i forhold til de øvrige nordiske lande ligger vi i bunden, hvad angår gennemsnitlig indkomst og gennemsnitligt privatforbrug. Vi slås stadig med en gigantisk gældsbyrde, der koster over 55 mia. kr., og det er bare renter. Gælden er opbygget siden 1975 under Socialdemokratiet, men er desværre ikke ændret meget, fordi de efterfølgende såkaldt borgerlige regeringer fortsatte i samme socialistiske spor og stadig væk med Socialdemokratiet som forligspartner.

Vi mangler iværksættelse af en reduktion af den personlige skat, så initiativ, dygtighed og for den sags skyld også lidt vovemod får helt anderledes vilkår i hverdagens Danmark.

Vi skal have milliarder, mange milliarder sparet på de offentlige udgifter. Et godt sted at starte er inden for servicesektoren, hvor et stadig stigende antal personer er beskæftiget, mens vi ser det modsatte ske i de vareproducerende erhverv.

I modsætning til det private udbud af serviceydelser er de offentlige serviceydelser ikke underlagt risikoen for at gå konkurs, at måtte lukke, at måtte indskrænke. Jeg mindes i hvert fald ikke at have hørt om en offentlig børnehave, der er gået konkurs, for så står man jo straks parat med skatteydernes penge.

Tilsvarende kan vi sige, at konkurrencen mellem offentlige og private serviceydelser er skæv. Der har i mange år været konkurrence på de private kapitalområder, og her kan man sige, at det er gået godt, og at det er gået dårligt, men absolut mest godt. Vi har jo set, at der er et af de private hospitaler, der er gået konkurs, og det har det altså måttet gøre, fordi det ikke har været værd at drive.

Så er der den helt tossede regel om, at serviceydelser, det offentlige tilbyder, er gratis. Alle ved, at der er ikke noget i denne verden, der er gratis, selv om det offentlige gerne benytter udtrykket. Så er det skatteborgerne, der betaler gildet. Derfor ville det være helt anderledes logisk, at man lod borgerne vælge frit og betale prisen for ydelsen i stedet for at lave beskæftigelsesterapi for offentligt ansatte, som sættes til at drysse skatteydernes penge ud over de såkaldte gratisydelser.

Når man fortsat fastholder det forfejlede gratisprincip, som altså ikke har spor med gratis at gøre, er der ingen af brugerne, der registrerer de virkelige omkostninger ved serviceydelserne. Stiger udgiften f.eks. via lønnen, så betaler staten jo bare mere ind på kontoen, og brugeren får ingen fornemmelse af, om ydelsen overhovedet er prisen værd. Til gengæld sikres de offentligt ansatte et arbejde, som private i langt de fleste tilfælde kunne varetage billigere og bedre, mens staten bare sætter skatterne op. Hvis man herinde virkelig ville se ud over sin egen næse og særinteresser, så måtte skatetrykket ned, og man måtte tage hensyn til landets og skatteydernes økonomi frem for egne partigoistiske ønsker.

Fremskridtspartiet har gang på gang peget på nødvendigheden af offentlige besparelser og opfordret til et samarbejde mellem de ikkesoci-